

ROMÂNIA
TRIBUNALUL -----
SECȚIA MIXTĂ DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL, DE CONFLICTE DE
MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. -----

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 23 Septembrie 2024

Completul compus din:

PREȘEDINTE -----

Asistent judiciar -----

Asistent judiciar -----

Grefier -----

Pe rol se află judecarea cauzei de Litigii de muncă privind pe reclamanta ----- în contradictoriu cu pârâții: -----, având ca obiect *calcul drepturi salariale*.

La apelul nominal făcut în ședința publică, se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței obiectul cauzei, părțile, stadiul procesual și legalitatea îndeplinirii procedurii de citare.

Instanța constată faptul că, la termenul de judecată din data de 18.06.2024 s-a dispus repunerea prezentei cauze pe rol în vederea punerii în discuția părților a dispozițiilor art. 1 și 2 din O.U.G. Nr. 62/2024 publicată în Monitorul Oficial nr. 559/14.06.2024, în sensul indicării de către părți în mod expres a textelor de lege și a actului normativ în care se regăsesc, pe care le apreciază incidente în cauză.

Instanța, din oficiu, pune în discuție necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul art. 2 alineat 1 din O.U.G. nr. 62/2024, cu următoarea problemă de drept: „Dacă pentru acordarea sporului de vechime continuă în magistratură se ia în calcul și perioada în care s-a exercitat una din funcțiile prevăzute de art. 86 din Legea nr. 303/2004 ori acordarea acestuia vizează strict perioada de vechime continuă în magistratură fără perioadele prevăzute în art. 86 din Legea nr. 303/2004”.

Instanța de asemenea, pune în discuție necesitatea suspendării judecării prezentei cauze până după pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

TRIBUNALUL,
Asupra necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiției,

Constată că *prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj la data de 29.01.2024, sub numărul unic de mai sus, disjunsă din dosar nr. ----- înregistrat inițial pe rolul Tribunalului -----*, reclamanta ----- în contradictoriu cu pârâții -----, au solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună: obligarea pârâților la recunoașterea stării de discriminare în care se află din punct de vedere salarial în raport cu magistrații asistenți ai ICCJ și judecătorul din cadrul Judecătoriei Sectorului 4, mun. București, obligarea pârâtului ----- la plata începând cu data încadrării în funcție, respectiv pentru doamna judecător ----- din data de 21.12.2013 și în continuare a sporului de vechime continuă în magistratură (vechime în funcție) prin raportare la dispozițiile art. 86 din Legea nr. 303/2004 (stabilirea vechimii în funcție prin luarea în considerare a perioadei în care am exercitat funcțiile prevăzute de art. 86 din Legea nr. 303/2004 și implicit la plata diferențelor salariale dintre sumele efectiv plătite și sumele rezultate în urma aplicării sporului de vechime continuă în magistratură (vechime în funcție), respectiv din

data de 01.12.2006-21.12.2013 a exercitat funcția de grefier cu studii superioare juridice în cadrul Judecătoria Turda - conform adeverinței nr. 10121/23.12.2013, anexată în copie; din data de 21.12.2013, prin Decretul nr. 1164/2013 emis de Președintele României a fost numită în funcția de judecător în cadrul Judecătoria ----- (anexat în copie).

Totodată, a solicitat și actualizarea sumelor stabilite mai sus cu indicele de inflație și aplicarea dobânzii legale penalizatoare pentru executarea cu întârziere a acestor obligații de plată privind diferențele de drepturi salariale, calculate începând cu data scadenței plății sumelor ce ar fi trebuit să fie achitate, până la plata efectivă a sumelor solicitate.

În motivarea în fapt a cererii, s-a arătat, în esență, că ocupă funcția de judecător la Judecătoria -----, începând cu data de 21.12.2013, în baza Ordinului MJ nr. 1259/C din 28.03.2014, prin care a fost încadrată în funcția de judecător, clasa de salarizare 97 (corespunzător unei vechimi în funcție de 0-3 ani și gradația 3), în perioada anterioară, așa cum este prevăzut mai sus, a îndeplinit funcții de specialitate juridică (grefier cu studii superioare juridice) conform adeverințelor depuse la dosar în copie.

Având în vedere funcțiile îndeplinite mai sus, a îndeplinit condițiile pentru a putea susține examenul de admitere în magistratură în anul 2013, în temeiul art. 35 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 din 28 iunie 2004, republicată privind statutul judecătorilor și procurorilor, potrivit cu care: Pot fi numiți în magistratură, pe bază de concurs, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 14 alin. (2), foștii judecători și procurori care și-au încetat activitatea din motive neimputabile, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1), avocații, notarii, asistenții judiciari, consilierii juridici, executorii judecătorești cu studii superioare juridice, personalul de probațiune cu studii superioare juridice, ofițerii de poliție judiciară cu studii superioare juridice, grefierii cu studii superioare juridice persoanele care au îndeplinit funcții de specialitate juridică în aparatul Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi sau al Consiliului Legislativ, în Institutul de Cercetări Juridice al Academiei Române și Institutul Român pentru Drepturile Omului, cadrele didactice din învățământul juridic superior acreditat, precum și magistrații-asistenți cu o vechime în specialitate de cel puțin 5 ani.

Această vechime în calitate de consilier juridic/executor bancar/avocat/grefier cu studii superioare juridice, menționată în art. 86 din Legea nr. 303/2004, nu este luată în considerare la calcularea drepturilor salariale, deși există cel puțin un judecător (care va fi menționat mai jos) și toți magistrații asistenți ai ICCJ cărora vechimea în alte funcții juridice le-a fost inclusă în vechimea în funcție, fiind salariați în consecință.

În urma unor hotărâri judecătorești definitive, menționate mai jos, prin Ordinul nr. 367/28.12.2017 al Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, anexat, tuturor magistraților asistenți ai ICCJ li s-au recalculat drepturile salariale prin calcularea vechimii în funcție prin includerea vechimii în alte funcții juridice, conform art. 86 din Legea nr. 303/2004.

Astfel, prin ordinul menționat s-a stabilit în favoarea tuturor magistraților asistenți calcularea drepturilor salariale „precum și prin includerea vechimii în magistratură în calculul indemnizației lunare conform art. 86 din Legea nr. 303/2004”.

De menționat că aceste hotărâri și ordinul dat de președintele ICCJ au fost emise tot înainte de modificarea alin. 1 al articolului 86 din Legea nr. 303/2004 prin Legea nr. 242/2018 din 12 octombrie 2018.

Prin urmare, în cazul în care diferențele de salarizare dintre magistrații asistenți provin din sporuri acordate prin hotărâri judecătorești, ordonatorul de credite este obligat ca, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, să ia în considerare și drepturile salariale stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești deoarece hotărârile judecătorești, chiar dacă are efecte inter partes, interpretează norme de lege cu aplicabilitate generală, așa cum s-a arătat și mai sus.

Cum drepturile bănești solicitate de către magistrații-asistenți din cererea modificatoare se referă la neacordarea unor sporuri obținute de către alți magistrați-asistenți în baza unor hotărâri judecătorești, criticile apelantei nu pot fi primite.

De asemenea, astfel cum rezultă din considerentele deciziei Curții Constituționale, finalitatea urmărită prin pronunțarea acestei hotărâri, definitivă și obligatorie, este aceea ca drepturile salariale recunoscute doar unora dintre magistrați să profite inclusiv celor care nu au hotărâri judecătorești, indiferent dacă au formulat sau nu un demers judiciar în acest sens și indiferent de soluția pronunțată, neexistând impedimentul autorității de lucru judecat.

Chiar dacă doar unii magistrați-asistenți au obținut în instanță recunoașterea vechimii în alte profesii juridice ca vechime continuă și efectivă în funcție (vechime în magistratură), președintele ICCJ - prin ordinul menționat mai sus, a dispus ca tuturor magistraților-asistenți ai ICCJ să li se recunoască vechimea în alte funcții juridice ca vechime efectivă în magistratură, conform art. 86 invocat.

În anexa la Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 27/2006 lit. A pct. 28 - 31 sunt prevăzuți coeficienții de multiplicare prevăzuți pentru judecătorii și procurorii din cadrul judecătoriilor și parchetelor de pe lângă judecătorii, astfel: pct. 28) judecător, procuror, peste 3 ani vechime 13,500; pct. 29) judecător, procuror, 2-3 ani vechime 9,00; pct. 30) judecător, procuror, auditor de justiție, 1-2 ani vechime 8,00, pct. 31) judecător, procuror, auditor de justiție, 0-1 an vechime 7,00.

Din interpretarea sistematică a dispozițiilor legale mai sus menționate rezultă că de coeficientul de multiplicare 13,500 prevăzut la lit. A pct. 28 din Anexa la OUG nr. 27/2006 pot beneficia judecătorii și procurorii stagiați cu o vechime mai mare de 3 ani, rezultată din cumularea duratei cursurilor în cadrul Institutului Național al Magistraturii cu vechimea în funcțiile menționate de art. 86 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 republicată (...).

Așadar, judecătorii și procurorii stagiați care, pe lângă calitatea de auditor în justiție au mai îndeplinit și alte funcții juridice prevăzute de art. 86 din Legea nr. 303/2004 sunt îndrituiți a beneficia de coeficientul de multiplicare de 13,500.

Judecătorilor și procurorilor stagiați care la data încadrării în funcție aveau deja o vechime în magistratură, reprezentată de vechimea în funcțiile juridice prevăzute de art. 86 din Legea nr. 303/2004, li se cuvine o indemnizație de încadrare calculată în raport de coeficientul de multiplicare corespunzător acestei vechimi.

Deci, nu se poate pretinde că nu există discriminare între judecători față de o întreagă altă categorie de magistrați, respectiv magistrați-asistenți, cărora li se aplică același statut și care la rândul lor au invocat exact aceleași prevederi legale în recunoașterea vechimii în alte profesii juridice.

Este cât se poate de evident că unei întregi categorii de magistrați i s-a creat o situație juridică mai favorabilă, în baza aceluiași text legal, iar starea de discriminare este cât se poate de evidentă.

Mai mult, există cel puțin un judecător în funcție - doamna judecător Martin Andreia Nicoleta-judecător la Judecătoria Sectorului 4 București, căreia vechimea în altă profesie juridică i-a fost recunoscută ca vechime efectivă în funcția de judecător, fiind salarizată în consecință.

Din cuprinsul Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale se poate observa că, la declararea neconstituționalității dispozițiilor art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, Curtea Constituțională a reținut că excluderea majorărilor salariale stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești de la calculul nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul autorității publice afectează art. 124 și 126 din Constituție, precum și principiul fundamental al separației și echilibrului puterilor legislative, executive și judecătorești - în cadrul democrației constituționale, consacrat de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, deoarece, printr-un act normativ emis de Guvern, ca legiuitor delegat, potrivit art. 115 alin. (4)-(6) din Constituție, se consacră, pe cale legislativă, nerecunoașterea hotărârilor judecătorești definitive, respectiv definitive și irevocabile, emise de puterea judecătorească.

În probațiune solicită întocmirea unei adrese către Ministerul de Justiție, ICCJ, CSM și Curtea de Apel București pentru a se comunica situația numerică a magistraților (procurori, judecători sau magistrați-asistenți) care sunt remunerați prin includerea în vechimea în funcție a vechimii în alte funcții juridice, conform art. 86 din Legea nr. 303/2004.

Pârâta Tribunalului -----, prin întâmpinarea formulată a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a Tribunalului -----, în raport de obiectul cauzei, având în vedere faptul că în calitate sa de ordonator terțiar de credite nu are nici o atribuție în privința stabilirii drepturilor salariale ale judecătorilor, precum și excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru perioada anterioară celor 3 ani înainte de introducerea cererii de chemare în judecată, solicitând în principal admiterea excepțiilor, iar în subsidiar pe fondul cauzei a solicitat respingerea cererii introductive ca neîntemeiată.

Pârâta ----- prin întâmpinarea formulată a invocat excepția necompetenței materiale a Tribunalului -----, excepția inadmisibilității acțiunii, excepția lipsei calității procesuale pasive a ICCJ cu privire la plata drepturilor bănești, solicitând admiterea acesteia și respingerea cererii ca fiind îndreptată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă. Totodată față de momentul introducerii cererii de chemare în judecată, pentru reclamanta -----, a invocat prescripția dreptului material la acțiune pentru pretențiile anterioare celor 3 ani de la data înregistrării acțiunii. Pe fondul cauzei a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivare a arătat că rolul ordonatorilor de credite este prevăzut de art. 21 din Legea nr. 500/2002, Înalta Curte de Casație și Justiție ca ordonator principal de credite având atribuția de repartizare a creditelor instituțiilor publice din subordine.

În sarcina ordonatorului principal de credite există doar obligația legală de a asigura în bugetul instituțiilor subordonate sume de bani necesare plății drepturilor salariale, însă aceasta nu înseamnă că ordonatorul principal de credite poate fi obligat, solidar, în litigiile în care sunt implicați și alți ordonatori din subordine, pentru simplul considerent că față de aceștia Înalta Curte de Casație și Justiție exercită atribuții aferente calității de ordonator principal de credite. Înalta Curte de Casație și Justiție repartizează fondurile necesare către ordonatorii inferiori, în funcție de solicitările justificate ale acestora, nefiind nevoie de o hotărâre judecătorească pronunțată în contradictoriu cu ordonatorul principal de credite.

Obligația de plată a pârâtului angajator, datorată în temeiul unui titlu executoriu, se realizează din sumele aprobate prin bugetul acestuia, existența unei hotărâri judecătorești pronunțate în contradictoriu cu ordonatorii inferiori reprezentând o justificare suficientă pentru alocarea fondurilor în acest scop, în temeiul legii.

Înalta Curte de Casație și Justiție a preluat atribuțiile și competențele Ministerului Justiției referitoare la gestionarea bugetului instanțelor judecătorești pentru cheltuielile de personal, fără a avea și calitatea de angajator.

Între acest ordonator principal de credite și reclamantii nu există raporturi juridice de dreptul muncii sau de altă natură și nu se poate reține o identitate între o persoană ce poate fi obligată în raportul juridic dedus judecății și pârâta -----.

Întrucât raporturile de muncă pot exista numai între două persoane, context în care legitimarea procesuală pasivă revine doar instituției cu care reclamantii se află în raporturi de muncă, în măsura în care pretențiile deduse judecății vizează exclusiv acordarea unor drepturi salariale, pârâta nu are calitate procesuală pasivă în prezenta cauză.

Ca atare, în condițiile în care Înalta Curte de Casație și Justiție nu a avut raporturi de serviciu cu reclamanta de natură a naște drepturi și obligații reciproce, nu este justificată chemarea sa în judecată în calitate de ordonator principal de credite pentru stabilirea și plata drepturilor bănești.

De asemenea, curțile de apel și tribunalele au personalitate juridică, raporturile de muncă ale reclamantilor s-au stabilit cu instanța angajatoare, astfel că drepturile salariale sunt calculate, datorate și plătite direct de către aceasta.

În acest sens pârâta a invocat Decizia nr. 13 din 13.06.2016 pronunțată în dosarul nr. 12/2016 prin care Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a subliniat că ordonatorul principal de credite „nu are calitate procesuală pasivă în litigiile dintre angajați și instituțiile/unitățile cu personalitate juridică aflate în subordinea sa, având ca obiect solicitarea unor drepturi de natură salarială”. În motivarea acestei decizii, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că o caracteristică a raportului juridic de muncă este aceea că poate

exista numai între două persoane (spre deosebire de raportul obligațional civil, în cadrul căruia poate fi, uneori o pluralitate de subiecte active sau pasive), astfel încât, ținând seama și de caracterul exclusiv al competenței (una și aceeași atribuție trebuie să aparțină unei singure autorități publice), în măsura în care pretențiile deduse judecătii vizează exclusiv acordarea unor drepturi salariale sau de natură salarială, „legitimarea procesuală pasivă revine doar autorității publice cu care funcționarul public se află în raporturi de serviciu, întrucât acestea îi aparține prerogativa stabilirii și acordării drepturilor salariale”.

Pe de altă parte, prin Decizia nr. 60/2019, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești - Secția I civilă, în dosarul nr. 115/120/2018, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire chestiunea de drept vizând interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, art. 6 pct. VII subpunctul 3 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările și completările ulterioare și art. 222 din Codul civil, privind calitatea procesuală pasivă a Ministerului Justiției în litigiile dintre angajați și instituțiile/unitățile cu personalitate juridică pentru care este ordonator principal de credite, având ca obiect plata unor drepturi de natură salarială.

La paragraful 57 se reține, cu trimitere la decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 13/2016 că „Mutatis mutandis, pentru identitate de rațiune, dezlegarea dată în recursul în interesul legii sus-menționat poate fi avută în vedere, în mod corespunzător, și în alte cauze similare”.

Exemplificativ, cu titlu de practică judiciară, pârâta a invocat Decizia nr. 1900/04.04.2019, pronunțată în dosarul nr. 7468/2/2015, Înalta Curte de Casație și Justiție a constatat că recursul declarat de Ministerul Justiției este fondat sub aspectul calității procesuale pasive pe capătul de cerere privind obligarea Ministerului Justiției să achite diferențele salariale restante, întrucât calitatea sa de ordonator principal de credite nu cuprinde și obligația de plată a acestor diferențe salariale restante.

La momentul încadrării în funcția de judecător, li s-a stabilit indemnizația lunară în raport de dispozițiile legale în vigoare la momentul încadrării, dispoziții care, iau în calcul sporul de stabilitate în magistratură în raport cu vechimea numai în funcțiile de judecător, procuror, magistrat-asistent la Înalta Curte de Casație și Justiție sau de personal asimilat judecătorilor și procurorilor, respectiv de 0-3 ani.

Dacă s-ar admite cele susținute de reclamantă, s-ar ajunge în situația în care oricărei persoane care a îndeplinit anterior funcția de grefier cu studii superioare juridice, avocat, consilier juridic, asistent judiciar etc, iar apoi a fost numit în funcția de magistrat sau magistrat stagiar, să-i fie stabilită o salarizare la fel cu a unei persoane care a îndeplinit exclusiv funcția de magistrat în toată această perioadă. Practic, s-ar ajunge la situația în care vor fi magistrați cu 20 de ani vechime în funcția de grefier cu studii superioare juridice avocat, consilier juridic etc și 2 ani vechime efectivă în funcția de magistrat salarizați la același nivel cu magistrații care au peste 20 de ani vechime numai în funcția de magistrat.

În plus, s-ar nesocoti toate criteriile de salarizare prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017, nemaiaivând nicio relevanță diferențierea între vechimea în funcție și gradație (vechimea în muncă). Dacă tuturor celor care au îndeplinit funcții juridice înainte de a fi magistrat li s-ar asimila aceste funcții cu cea de magistrat, atunci vechimea în funcție ar fi aceeași cu vechimea în muncă, indiferent că persoana respectivă are de fapt doar 2 ani în funcția de magistrat, iar restul în alte profesii juridice.

Pârâta a precizat că și anterior Legii-cadru nr. 153/2017 distincția între noțiunea de „vechime în funcție” și „vechime în magistratură” a fost făcută constant în jurisprudența instanței supreme.

Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 5225/9.05.2013 dată în soluționarea recursului declarat de Ministerul Justiției împotriva Sentinței civile nr. 5431/1.10.2012 pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 5494/2/2012, a statuat că „... la calculul vechimii în

funcție, necesară pentru încadrarea în clasa de salarizare, respectiv pentru stabilirea drepturilor salariale, pot fi luate în considerare exclusiv funcțiile de judecător, procuror, personal asimilat acestora sau magistrat-asistent. Astfel fiind, rezultă că și după intrarea în vigoare a Legii nr. 284/2010 și respectiv a Legii nr. 285/2010, noțiunile de „vechime în muncă”, „vechime în magistratură” și respectiv „vechime în funcție”, au rămas noțiuni juridice distincte, cu efecte juridice diferite”.

În fapt, vechimea în funcția de magistrat și majorarea acordată pentru vechimea în această funcție au în vedere tocmai ideea de fidelizare în funcția respectivă, această majorare neputând fi acordată pentru vechimea într-o altă funcție juridică deținută anterior, întrucât sunt funcții cu statute diferite și reglementare distinctă, neputând fi echivalente și nici subsumate, o astfel de echivalare nefiind legală și nici principială.

Așadar, perioada în care reclamanta a îndeplinit funcții juridice, altele decât cele de expres prevăzute de lege, nu poate fi luată în calcul la stabilirea vechimii în funcție, în vederea acordării drepturilor salariale pentru vechimea în funcție.

Considerentele Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale nu pot susține pretențiile reclamantei, care ținde prin acțiunea formulată la modificarea modalității legale de calcul a vechimii în funcție.

În analiza realizată prin Decizia nr. 794/2016, Curtea Constituțională a avut în vedere faptul că „hotărârile judecătorești invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate se referă la majorarea indemnizațiilor de încadrare, vizând, de fapt, și întreaga Familie ocupațională a „Justiției”, astfel că „aceste majorări salariale trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, grad, treaptă, gradație, vechime în muncă și în specialitate” - par. 27 din decizie și că „pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice”.

În aplicarea considerentelor acestei decizii, ținând cont de forța lor obligatorie, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit prin Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018 că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.

Astfel cum reiese din considerentele citate ale Deciziei nr. 794/2016, Curtea Constituțională a reținut că, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, trebuie avute în vedere mai multe criterii în raport de care are loc comparația, printre care și vechimea în funcție sau specialitate, însă așa cum au fost reglementate de actele normative, în speță de Legea - cadru nr. 284/2010, în vigoare la acel moment.

În aceste condiții, părâta a considerat că nici Decizia CCR nr. 794/2016, nici decizia prin care instanța supremă a soluționat chestiunea de drept în discuție, nu își găsește incidența în cauza de față, în care reclamantii magistrați au solicitat în mod expres modificarea formulei legale de calcul a vechimii în funcție, prin includerea unor perioade neprevăzute de lege, cu motivarea că aceeași vechime a fost recunoscută prin hotărâri judecătorești în favoarea altor colegi sau a unor magistrați - asistenți.

Aceasta întrucât comparația trebuie făcută prin raportare la personalul din aceeași categorie profesională și la tranșele de vechime așa cum au fost și sunt prevăzute de lege pentru fiecare categorie, iar nu să se tindă la completarea dispozițiilor legale.

Acestea fiind premisele, Decizia CCR nr. 794/2016 nu își găsește incidența în cauza de față, întrucât hotărârile prin care s-au recunoscut majorările de 2%, 5% și 11% au aplicabilitate generală (întrucât au privit valoarea de referință sectorială), spre deosebire de prezenta speță, unde se solicită

în mod explicit modificarea modalității prevăzute de lege pentru calculul vechimii în funcție, prin includerea unor perioade în care au fost exercitate funcții juridice din afara sistemului judiciar.

În ceea ce privește susținerile cu privire la existența unei discriminări, pârâta a arătat că tuturor magistraților le sunt acordate drepturile salariale pe baza aceluiași dispoziții legale, vechimea în funcție fiind calculată pentru toți în același mod, prin raportare la dispozițiile Legii-cadru nr. 153/2017, iar nu la dispozițiile art. 86 din Legea nr. 303/2004.

Împrejurarea că alți magistrați au obținut hotărâri judecătorești prin care li s-a recunoscut dreptul la indemnizație în raport de vechimea efectivă în funcție, nu îi îndreptățește pe reclamanti la obținerea acestei indemnizații de încadrare după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017.

Odată cu intrarea în vigoare a acestei legi, indemnizațiile de încadrare și sporurile care pot fi acordate sunt cele stabilite prin această lege, iar nu și drepturi salariale recunoscute sau stabilite prin hotărâri judecătorești definitive.

Astfel, drepturile salariale ale reclamantei nici nu pot fi stabilite altfel decât în baza noii legi a salarizării, care produce efecte de la momentul intrării în vigoare.

Drepturile salariale stabilite prin hotărâri judecătorești nu pot fi acordate decât în perioada în care subzistă și este aplicabil temeiul legal în baza căruia au fost pronunțate, iar la data la care acesta nu se mai aplică, drepturile salariale se acordă potrivit noului cadru normativ.

Ca atare este de menționat faptul că vechimea în funcția de procuror, judecător etc constituie activitate desfășurată efectiv în această funcție, funcție de care se calculează indemnizația de încadrare lunară brută.

În ceea ce privește situația magistraților asistenți care au obținut prin hotărâri judecătorești drepturi similare cu cele solicitate, chiar dacă în speță ar fi incidente aspectele dezlegate prin Decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale, este de subliniat că reclamanta ar trebui să se raporteze la nivelul maxim de salarizare existent la acest moment pentru funcția, vechimea și gradul său profesional, iar nu la alte funcții, chiar dacă aparțin aceleiași familii ocupaționale.

În ceea ce privește situația doamnei judecător Andreia Nicoleta Martin, în favoarea căreia Curtea de Apel București a pronunțat Sentința civilă nr. 1515/24.03.2010 în dosarul nr. 9476/2/2009, este de observat că prin această hotărâre judecătorească nu i-a fost recunoscută vechimea în funcție prin valorificarea perioadei în care a exercitat altă profesie juridică, cum afirmă reclamanta în prezenta cauză, ci a fost anulat parțial Ordinul Ministrului Justiției nr. 2111/C/2009 prin care se aplicase începând, cu data numirii de către Consiliul Superior al Magistraturii ca judecător stagiar, coeficientul de multiplicare 9,000 (prevăzut pentru o vechime în magistratură cuprinsă între 2-3 ani în Anexa la OUG nr. 27/2006, lit. A pct. 29), cu acordarea coeficientului de multiplicare 13,500 (prevăzut pentru o vechime în magistratură peste 3 ani în Anexa la OUG nr. 27/2006, lit. A pct. 28).

Așadar, prin această hotărâre judecătorească nu s-a dispus includerea perioadei în care doamna judecător Andreia Nicoleta Martin a exercitat și alte funcții juridice în „vechimea în funcție”, în raport cu care se acordă majorarea indemnizației potrivit art. 4 din OUG nr. 27/2006, respectiv numai în funcțiile de judecător, procuror, magistrat-asistent la Înalta Curte de Casație și Justiție sau de personal asimilat judecătorilor și procurorilor, cum prevedea în mod limitativ norma juridică.

Cu alte cuvinte, efectul acestei hotărâri judecătorești a fost recunoașterea în favoarea doamnei judecător Andreia Nicoleta Martin a coeficientului de multiplicare 13,500 și pentru perioada în care a fost judecător stagiar, respectiv până la 4 februarie 2011, data publicării în Monitorul Oficial nr. 94 din 04.02.2011 a Decretul nr. 115 din 2 februarie 2011 de numire în funcția de judecător, fără nicio influență însă asupra modului de calcul al vechimii în funcție, pentru care s-a acordat majorarea prevăzută de art. 4 din OUG nr. 27/2006 ținând cont exclusiv funcțiile enumerate limitativ prin acest text legal.

În drept, pârâta a invocat art. 471 alin. (3) și urm. din Codul de procedură civilă.

După deliberare, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă va dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la pronunțarea Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra următoarei chestiunii de drept: „Dacă pentru acordarea sporului de vechime continuă în magistratură se ia în calcul și perioada în care s-a exercitat una din funcțiile prevăzute de art. 86 din

Legea nr. 303/2004 ori acordarea acestuia vizează strict perioada de vechime continuă în magistratură fără perioadele prevăzute în art.86 din Legea nr. 303/2004”.

În acest sens, Tribunalul va reține că obiectul acțiunii de față este reprezentat de pretenția de acordare a unor drepturi de natură salarială.

Potrivit art. 1 alin. 1 și 3 din O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 559 din 14 iunie 2024, acest act normativ se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

Prevederile art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024 stipulează că, dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată, fiind astfel reglementată o nouă modalitate de unificare a practicii judiciare.

Din interpretarea acestor dispoziții legale, tribunalul reține că este obligatorie sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dosarele având ca obiect drepturi salariale ale personalului plătit din fonduri publice, chiar dacă ele sunt aflate în primă instanță.

Ca atare, Tribunalul reține că trebuie îndeplinite următoarele condiții cumulative pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform dispozițiilor art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să dea o rezolvare de principiu asupra chestiunii de drept ce face obiectul cauzei:

- obiectul cererii de chemare în judecată să vizeze stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice sau stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1).

- Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective,

- chestiunea de drept care formează obiectul judecării să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Tribunalul reține că, asupra acestor chestiuni de drept și de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Fiind întrunite condițiile cumulative de admisibilitate prevăzute de art. 1 și art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024 Tribunalul va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu asupra chestiunilor de drept, de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze.

Opinia Tribunalului, cu referire la problema de drept supusă interpretării, este aceea că majorarea nu poate fi acordată, deoarece vechimea în funcția de magistrat și majorarea acordată pentru vechimea în această funcție au în vedere tocmai ideea de fidelizare în funcția respectivă, această majorare neputând fi acordată pentru vechimea într-o altă funcție juridică deținută anterior.

Tribunalul va dispune suspendarea cauzei până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei sesizări.

În baza art. 2 alin. 2 din O.U.G. nr. 62 din 2024, prezenta încheiere se va comunica Înaltei Curți de Casație și Justiție, urmând a se aduce la cunoștința conducerii Secției Civile a Tribunalului Cluj și se va comunica, în copie, prin poștă electronică, tuturor celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în calea de atac, procese în aceeași materie.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

În temeiul art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024 sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu asupra chestiunilor de drept, de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze, respectiv „Dacă pentru acordarea sporului de vechime continuă în magistratură se ia în calcul și perioada în care s-a exercitat una din funcțiile prevăzute de art. 86 din Legea nr. 303/2004 ori acordarea acestuia vizează strict perioada de vechime continuă în magistratură fără perioadele prevăzute în art. 86 din Legea nr. 303/2004”.

Suspendă judecarea cauzei conform dispozițiilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, privind pe reclamanta -----, *cu domiciliul procesual ales* ----- în contradictoriu cu pârâții -----.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 Septembrie 2024.

Președinte,

Asistent judiciar,

Asistent judiciar,

Grefier,

Red. -----/Tehnodact. -----/09.10.2024